

מתמחה בפנימית- הסיפור האישי שלי

שמי ד"ר ישראל מזין ואני מתמחה ברפואה פנימית בבי"ח "מאיר" מזה כשנה וחצי. את עבודתי במערכת הבריאות אפסיק בימים הקרובים. וכל יום שמתקרב ליום הפסקת עבודתי אני חרד יותר ויותר על מערכת הבריאות שלנו, של כולנו. ראשית ברצוני לספר לכם מה זאת רפואה פנימית, ובהמשך מה היא הרפואה הפנימית עבורי.

לדעתי, הרפואה הפנימית היא מלכת הרפואה. אנו מטפלים בהתקפי לב, בשבץ מוחי, בדלקות ריאה ושתן, במחלות ממאירות כמו לוקמיה ולימפומה, באי ספיקת כליות ובדיאליזה, בדלקות הפרקים, בסוכרת וביתר לחץ דם ובעוד ועוד מחלות. לכשתגיעו למיון, ולא בשל חתכים או שברים, או לאשפוז במחלקה הפנימית, תיראו אותנו, את המתמחים והמומחים. אתם תיראו אותנו מתרוצצים ימינה ושמאלה לא יושבים לשניה ודואגים שאתם, שכן או בת זוגכם, אמא או אבא, סבא או סבתא שלכם יקבלו את הטיפול הראוי והמיטבי שאנו יכולים לתת. אנו עושים זאת במסירות, באהבה וברצון, למרות, שהתיגמול שלנו הוא מינמלי.

אך הבעייה אינה מסתיימת פה, הבעיה היא שאנחנו זן ניכחד. לא הרבה "פנימאים" (כפי שאנו ניקראים בדר"כ) מתחילים את דרכם ויותר חשוב נשארים כרופאים בכירים להתוות את דרך טיפולכם ולא פחות חשוב להתוות את חינוך הרופאים לדורות הבאים.

לפני שהתחלתי את התמתחותי ראיתי בעיני את הרפואה שאני אעשה. ראיתי איך אני יושב עם החולה שלי, נותן לו לספר, במנוחה ובשקט מה מפריע לו, מה מציק לו, לא רק פיזית אלא גם נפשית. ראיתי איך אני, הרופא, יושב ומסביר לו בנינוחות מה אנו עושים ולמה. מה ההשלכות הטיפוליות ושומע ממנו את החששות. כול זאת כאשר אני משקיע את מירב זמני לחולה. את המעש בפועל כולכם יודעים ואין צורך להרחיב.

הסיבות לכך הן רבות, אך ההתחלה הינה בתקנים. תקנים = רופאים. אך התקנים עצמם לא יואילו שכן, היום, אין גם שכר ראוי ואין לנו גם אופק השתכרותי. לנו אין אפשרות לעשות ניתוחים אחר"צ להשלמת הכנסה. אומנותנו הינה הטיפול בכם, בבית החולים, במחלקה. וכאשר המשכורת והאופק אינם ראויים, לא יבואו רופאים למלא את התקנים החסרים.

כשהמאבק התחיל חרטנו מספר קווים למענכם ולמעננו. הקווים שלובים זה בזה. התקנים שלובים בשכר ההשתכרות ולהפך. חרטנו כי הפריפריה תקבל יותר, כיוון שמצבה קשה יותר. אך, אל לכם לחשוב אחרת, גם במרכז הארץ תוכלו למצוא תקנים פנויים, כי מתמחים חדשים לא באים.

עוד לפני שההסכם נחתם, אמרנו כי זה לא מספיק. לא הקשיבו לנו. כשההסכם נחתם הבנו עד כמה צדקנו. לא אפרט הכול, אך בפועל, התקנים לא מספקים, השכר אינו מספיק והאופק שלנו נעלם.

אנו רוצים את השינוי, אנו רוצים שהמערכת תתחיל להבריא. זה מתחיל בכסף (אין מה לעשות, זו תמיד ההתחלה) ממשיך בתקנים ומסתיים בשינוי הרפואה שלנו. השינוי לא יהיה מייד. לוקח לדברים זמן, אך הכסף ימשוך מתמחים לתקנים, שלאט לאט יתמלאו ויאפשרו לנו לבסוף לעשות את הרפואה שתמיד חלמנו. את הרפואה שתאפשר לי ולכם להתיישב בניחותא, ואז תוכלו לספר לי מה מפריע לכם, מה מציק לכם. תאפשר לי לשבת איתכם בשקט מבלי שאצטרך להתרוצץ ולדבר בטלפון ולדאוג לאין ספור דברים נוספים, כי יהיו עוד רופאים שיעשו זאת איתי. תאפשר לי להעניק לכם את הרפואה שאנחנו יודעים לעשות, ואנחנו יודעים לעשות. לצערנו, היום אנו לא יכולים לעשות זאת כמו שאנו רוצים. המערכת הקיימת פשוט לא מסוגלת ולא מאפשרת לנו לעשות זאת.

אנו לא רוצים להמשיך לעבוד כך, אנו לא רוצים להמשיך לתת לכם רפואה פחות טובה מאשר ראויה לכם. אנו לא יכולים להמשיך לבדנו, לעשות עבודה של 2-3 רופאים במקביל, אנו פשוט לא יכולים. אנחנו לא רוצים להמשיך ולהתנצל בפניכם, החולים, ובפני המשפחות שאין לנו זמן לשבת איתכם. אנחנו לא רוצים להמשיך לחיות ולעבוד ללא יום חופשה שבועי. אנחנו רוצים להיות עם המשפחה שלנו, עם הילדים שלנו ולא רק ביום לאחר התורנות. אנחנו פשוט לא רוצים להמשיך לעבוד כך, כי הסוף הוא ידוע. הסוף הוא קריסה שלנו ושל המערכת ללא אפשרות תיקון.

אנחנו לא מתחבאים, אנחנו לא שותקים, אנחנו פועלים. אמרנו את זה בהתחלה, באמצע ובסוף. ובסוף, כשלא הקשיבו לנו לא נותר לנו אלא להתפטר, כי אנחנו פשוט לא יכולים ולא רוצים להמשיך כך.

ד"ר ישראל מזין, פנימאי שגם התפטר.